

Beste Menno en Michiel,

Vandaag zijn we exact in de helft van de periode die we onszelf gegeven hebben.

The point of no return.

Vandaag werken we apart.

Michiel schrijft een grote brief.

Menno bouwt een brug over de omheining die ons van de spoorlijn scheidt (zodat de reizigers vlot tot bij ons kunnen als de trein stopt).

En ik schrijf deze brief aan jullie.

We zijn nu twee weken ver in een project waarvan we de afloop niet kennen en waarvan we niet altijd goed weten wat we er mee willen. We lezen in kranten dat we de trein willen doen stoppen. Dat is blijkbaar een heel duidelijk doel. Veel mensen die hier langsfietsen vragen of de trein al gestopt is. Wij roepen dan van niet en zij fietsen door, glimlachend.

Maar is het dat wel wat we willen? De trein doen stoppen. Dat klinkt mij soms iets te simpel. Wij willen zo veel denk ik. We willen het over alles hebben en we willen rustig kunnen babbelen.

Zijn we goed bezig? Het is fantastisch dat er gisteren een machinist die dagelijks meermaals langs ons reed naar hier is gekomen. Het is hartverwarmend wanneer Max op onze toren staat en zegt dat die koeien daar met hun staarten wapperen omdat hun kaka stinkt. Vandaag zat er een koppel drie uur te picknicken in de rode stoeltjes.

Maar soms heb ik het gevoel dat onze maatschappij precies al een plekje voor ons project klaar had. We worden wat onschadelijk gemaakt, denk ik soms. We komen wat naïef over.

Maar moeten we dan andere beelden maken? Moeten we de schoonheid die we zo graag tonen laten voor wat ze is en confronterende beelden maken?

Menno en Michiel, ik moet zeggen dat ik het niet weet. Ik weet alleen dat het hier goed aanvoelt. Het is fantastisch om met jullie te werken en het is hier rustig tussen twee treinen in.

En er is zoveel om te vertellen. Zoveel tragische, wonderbaarlijke dingen. Vandaag stond er in de krant dat eskimo's niet meer weten hoe ze een iglo moeten bouwen. Al die kennis sterft. Ik wil niet wonen in een wereld waarin eskimo's niet weten hoe ze een iglo moeten bouwen! Wij waren drie generaties geleden allemaal boeren. Wij weten bij god niet wanneer we het hooi moeten binnen halen of welke voordelen wintertarwe heeft ten opzichte van zomertarwe.

Ik wil het over zoveel hebben en ik wil zwijgen terwijl ik dat doe.

Nog twee weken werken, daarna zien we wel.

Hoogachtend,

Jozef